

maaske havde kunnet opofre sig. — Eller var ogsaa det en Indbildning?

Nu hørte hun Moderen sige Farvel. Kort efter var de paa Hjemvejen.

Ved Tilbagekomsten til Storeholt fandt de Professoren i Haven. Han stod nedenfor Verandatrappen og fodrede en Flok Spurve. Jytte gik straks op paa sit Værelse. Fru Bertha derimod sagde til ham:

„Har du Tid, saa vil jeg gerne tale med dig. Men lad os komme lidt bort fra de mange aabne Vinduer og Døre!“

De fulgtes ned gennem Haven, indtil de naaede en Bænk, der stod i Skygge.

„Sig mig ganske aabent, Asmus, — hvad er det, der foregaar her? Det kan jo ikke være for din Fornøjelse, du gør denne Hastværksrejse.“

„Nej — det veed Himlen! Men jeg vil helst ikke snakke om det. Lad mig blot sige dig, Tante, at dersom John skulde forsøge at laane Penge af dig, maa du absolut sige Nej.“

„Staar det saa galt til?“

„Jeg tror, vi gør bedst i at forberede os paa det værste. Hvad du og andre af Familjen har staaende her i Gaarden, er jo heldigvis sikret. Men alle senere Prioriteter, for ikke at tale om den løse Gæld, er efter min Formening redningsløst tabt — klattet bort.“

„Men hvor kan da John gaa her og være saa forhaabningsfuld? Og nu vil han ovenikøbet forsøge sig som Politiker. Jeg tror, han i den Henseende venter sig en Del af, at Enslev kommer hertil.“

„John er desværre kun af Skikkelse et voksent Mandfolk. Det er med ham selv som med hans Stemme. Han er aldrig kommen ud over Overgangsalderen. Jeg mener, vi maa være forberedte paa en skøn Dag at se Storeholt komme under Hammeren. Det er et grimt Ord. Men vi kan jo lige saa godt se Sandheden i Øjnene.“

„Men hans Svigerfar? Den Mand kan dog ikke se paa, at hans egen Datter og Svigersøn jages fra Hus og Hjem!“